



BOG

# JEG KAN IKKE HUSKE (/BOEGER/JEG-KAN-IKKE-HUSKE)

Af Peter Adolphsen (/forfattere/peter-adolphsen) ( 2018 )

Log ind (/user/login?destination=/boeger/jeg-kan-ikke-huske) for at anmelde

Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske&title=Jeg%20kan%20ikke%20huske)

Tweet ([https://twitter.com/intent/tweet?](https://twitter.com/intent/tweet?url=https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske&status=Jeg%20kan%20ikke%20huske+https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske)

[u=https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-](https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske&title=Jeg kan ikke huske)

[url=https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske&status=Jeg kan ikke](https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske&status=Jeg kan ikke huske+https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske)

[huske&title=Jeg kan ikke huske\)](https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske)

[huske+https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske\)](https://litteratursiden.dk/boeger/jeg-kan-ikke-huske)

Peter Adolphsens humoristisk værk om ikke at kunne erindre er et mindre vellykket forsøg på at kortslutte autofiktionen.

## ANMELDELSE



(/users/daniel-boysen)

Af Daniel Boysen (/users/daniel-boysen)

Skribent

21 aug.18

**Peter Adolphsens humoristiske værk om ikke at kunne erindre er et mindre vellykket forsøg på at kortslutte autofiktionen.**

'Jeg kan ikke huske' bærer ingen genrebetegnelse, men forlaget skriver, at værket er en ikke-opbyggelig autofiktion. At værket er ikke-opbyggeligt understreges af gentagelsen "jeg kan ikke huske", som indleder hvert af de korte afsnit i bogen. Udgangspunktet er altså en tabt erindring, hvorfra Peter Adolphsen skriver sig ind i en ny erkendelse.

Adolphsens forfatterskab er gennemsyret af en humor, der kan være tåkrummende, lårklaskende og småbanal. 'Jeg kan ikke huske' tager også sit udgangspunkt i humoren, småhistorierne (eller ikke-erindrings-brudstykkerne om man vil) er næsten alle skrevet med et glimt i øjet. Her fortæller han frit anekdoter fra et forfatterliv, hvor fx en scene med Tomas Espedal er særdeles underholdende. Jeg vil ikke afsløre de nærmere detaljer, fordi læsere selv skal have lov til at falde over historien.

Værket fungerer dog bedst, når Adolphsen tør være skrøbelig og ikke tyer til banale adskæringer. Et eksempel på det skrøbelige er "Jeg kan ikke huske om

banale erklæringer. Et eksempel på det skrøbelige er: *Jeg kan ikke huske om der ikke altid har været en dyb grundtone af ensomhed. Min paradoksale forkærlighed for at brænde broer er måske motiveret af den granitagtige klang af sandhed, der ligger i denne grundtone.*

Som undersøgelse af erindring er bogen interessant, fordi den arbejder ud fra erindringens modsætning; glemslen. Herfra vandrer forfatteren og læser sammen ind i nye erindringsrum, der opstår undervejs. På den måde rækker bogen ud mod sin læser, fordi man undervejs selv forsøger at genkalde sig det tabte. Men selve formen med "jeg kan ikke huske", den til tider trætende humor og de banale erklæringer gør også Adolphsens projekt langtrukket, selvom værket er velskrevet.

Kortslutningen af autofiktionen lykkes ikke, men forsøget lægger op til en refleksion blandt læsere og forfattere. Kritikken – eller fremvisningen af autofiktionens fælder – er for sporadisk til stede gennem bogen. Adolphsen vil måske hævde, at bogens fokus på forfatteren netop viser, hvor ligegyldigt det private kan være som litteratur. Hvis man går med på den præmis, fungerer kortslutningen udmærket. Det gør jeg dog ikke.

At forfattere (og andre kunstnere) skaber ud fra egne oplevelser er ikke noget nyt, som Adolphsen også konstaterer. Det nye består nok nærmere i måden at læse og forstå værker på, hvor forfatterens (privat)liv træder over det litterært interessante som sprog, genreleg, karakterer, fortællingsopbygning og selve oplevelsen af et selvstændigt værk. 'Jeg kan ikke huske' lægger måske op til, at vi spørger os selv som læsere: er forfatterens privatliv interessant?

Jeg kan ikke huske, hvad bogen egentlig vil eller handler om, i det øjeblik jeg lægger den fra mig. Men jeg ved, at den kan læses på forskellige måder: som en kritik af en herskende tendens i vores måde at forstå og præsentere litteratur på, som et indblik i forfatterlivets finurligheder, som en undersøgelse af erindringen. Hvis det sidste havde fyldt mere, er jeg sikker på, at jeg ville huske bogen i lang tid.

## BOGDETALJER



## Andre bøger af Peter Adolphsen